

Usmiljenke pa so molile, molile . . . In molitve so kipele pred tabernakelj tiho in zaupno.

Veroniko so premagala čuvstva. Dvignila se je in šla tja pred tabernakelj. Poklenila je na stopnico in zamolila tako prisrčno in tako goreče, kakor še nikdar.

„Jezus — nevredna sem! A vendar klečim pred Teboj proseč milosti in pomoči! Slaba sem, slabejša ko druge — a zato tembolj potrebna pomoči. Jezus, glas Tvoje volje me je poklical sem. Tebi posvečujem vse, do najmanjšega dobrega delca vse! Stori, da bom poslej druga, da se prične z današnjim dnevom zame povse novo življenje. Podpiraj me, da zmagujem, da naprednem.“

Klečala in molila je še dolgo. —

V tem so ji izginjale žale misli in trpki spomini. V duši se je jasnilo. Videla se je sredi sester: pobožnih, gorečih, ponižnih —, videla se je v tihem ozidju: v zavetju pred svetom, kjer ni hruma in šuma, govornice in smeha. V tem se je čutila tako srečno, tako potolaženo.

In zopet ji je bilo kakor po zadnjih duhovnih vajah v Zagrebu. Zopet je hotela začeti z novimi močmi, z novim pogumom.

Dvignila se je, poklonila se in šla.

In Zveličar je zrl za njo tako milo, tako milostno. In lučka pred Najsvetejšim je migljala tako veselo. In lestenci in prti in preproge so se lesketale v solčnih žarkih.

* * *

Zunaj na vrtu je sicer završal veter zdaj-pazdaj po drevesnih vejah, vendar je bilo med tem ozidjem vse tako mirno, vse tako tiho. Ciprese, nasajene po vrtilih; peščene steze, vodeč med nasadi; različni oddelki za bolnike, stoječ tiho in samotno —: vse to je dihlo pokoj in mir. Celo šumenje vode, ki je tekla mimo bolnišnice, je zamrlo v ozračju, predno je dospelo do samotnih bolniških prostorov. Povsod mir, posvoda tihota! Človek bi mislil, da vlada le smrt po teh prostorih.

A vendar klije tudi med tem ozidjem življenje — tiho sicer in skrito, a zato nič manj mnogolično.

Saj posije popoldanje solnce tudi v bolniške prostore tako prijetno in tako gorko kakor tam zunaj.

Poljana.

Snežena poljana,
kako lesketá,
kristal pri kristalu
nemirno migljá . . .

O, taka poljana
je moje srcé,
ko v njem trepetajo
kesanja solzé . . .

Leo Levič.

